

Induljunk Terézzel a misszióba!

Budapestet nem lehet elképzelni a Duna nélkül. A főváros jellegzetes, lendületes szépségét a Duna adja, amint a Jézus oldalából fakadó élő víz az Egyházba áramlik, és előmozdítja a hitéletet, valamint a szeretet gyakorlását.

A városmisszió során Lisieux-i Szent Teréz jelen van köztünk, és nem csak lelkileg, mert erre az alkalomra Franciaországból Magyarországra hozzák ereklyéit. Ő a missziók védőszentje, aki huszonnégy évesen így fogalmazta meg szíve legmélyebb vágyát: *Mint ahogy a hegyi patak, miközben fékevesztetten ejti magát a tengerbe, magával sodor mindent, amivel csak útközben találkozott, ugyanígy a lélek, aki elmerül a Te szereteted parttalan tengerében, ó, Jézusom, magával viszi az összes kincseket, amelyek csak a birtokában vannak. Uram, te tudod, hogy nincs más kincsem, mint a lelkek, akiket a Te tetszésed egyesített az enyémmel. Te magad bíztad rám ezeket a kincseket...*¹

Teréz szívében ég a vágy, hogy minden ember üdvözljön. Egészen odaadja magát a lelkek üdvösségéért, éppen ezért annyira vonzó. Igaz, hogy okos, szellemes, szép fiatal nővér volt, mosolygós és segítőkész. Népszerűségét mégsem kiváló tulajdonságai adják, hanem együtt érző, határtalan szeretete a lelkek iránt, amelyet „kis útjában” él meg. Egy bibliai kifejezéssel lehetne meghatározni ezt a „kis utat”: „Istennek semmi lehetetlen”, Jézus szavai szerint pedig *minden lehetséges annak, aki hisz*.

Hitünk Isten atyaságán alapszik. Két tűz között őrlődünk. Egyfelől végtelen vágy lakik a szívünkben: szeretnénk, hogy összes szereteteink, sőt az egész emberiség üdvözljön, másfelől azonban fájdalmasan tapasztaljuk tehetetlenségünket. Képtelen vagyok szent lenni, utánózni Jézus jóságát, nagylelkűségét. És mit ér a vágy tettek nélkül? – Teréz kitalálta a megoldást: *Vágyom arra, hogy tökéletesen teljesítsem akaratomat, s hogy elérkezzem a dicsőségnek arra a fokára, melyet országodban készítettél nekem, egyszóval, vágyom arra, hogy szent legyek, de érzem tehetetlenségemet, és azt kérem tőled, ó, én Istenem, hogy te magad légy az én Életszentségem.*²

Az imádság és a missziós élet nagy titka ez: Teréz beleütközött saját határaiba, mindent akar, és bevallja, hogy semmit sem tud tenni. Teréz halála előtt néhány nővérenek fogalma sem volt arról, hogy a nekrológban mit lehet majd írni erről a kedves és jelentéktelen kis nővéréről. – Ha tehetetlenségünket úgy vesszük, mint egy eszközt, amely összefügg Isten irgalmával, akkor minden mássá lesz.

Saját erőnkől nem tudunk elérni semmi eredményt, de ha Jézusra támaszkodunk, hitünk lehetővé teszi, hogy egy pillanat alatt elérkezzünk a misszió titkának középpontjába. *Mert a missziós ima: mindent akarni, ugyanakkor tudatában lenni, hogy teljesen tehetetlenek vagyunk a világ üdvözülésében, és tudni, hogy csak Jézusra számíthatunk. Jézusra, aki így szól: „Bízzatok Bennem, magamra veszek mindent.”* (Jean Daniélou bíboros)

Budapest nagy missziós hete fontos feladatot kínál nekünk, akik a Kármel családjához tartozunk. Talán nincs lehetőségünk a pesti utcákra indulni, és megállítani a siető gyalogosokat, hogy beszéljünk velük Jézus evangéliumáról. Néhányan teljesítik ezt a szolgálatot, és ez nagyon szép tőlük, de ehhez csatolni kell a lelki hátteret. Mindegyikünknek, akár fiatalok, akár idősebbek vagyunk, kötelességünk, hogy megteremtsük ezt a lelki háttért, élve az Isten

¹ Lisieux-i Szent Teréz Önéletrajza, „C” kézirat, 305-306.

² Felajánlás az irgalmas szeretetnek, Lisieux-i Szent Teréz Önéletrajza, 317.

szeretetére való ráhagyatkozást. Ez Teréz felszabadító üzenete. A ráhagyatkozás mozzanatának három állomása van: szembesülni a valósággal, akár boldog, akár szívszorító; vállalni tehetetlenségünket, végül felajánlani magunkat Istennek.

Az első lépés, a valósággal való szembesülés, erőt és állhatatosságot kíván tőlünk. Nem akarunk menekülni, bár kedvünk lenne hozzá. Mindent Isten fényében akarunk látni, és mindent az Ő erejében akarunk tenni. Nem szabad megrekednünk a nehézség szintjén, hanem Istenhez kell futnunk bizalommal és teljes nyitottsággal az iránt, amit Ő vár tőlünk. Tegyük fel, hogy valamilyen fájdalmas benyomás vagy súlyos kísértés lefelé nyom bennünket. Ez elég gyakori tapasztalat. A bizalom szó üresnek tűnik, és úgy érezzük, elveszünk. Mi a teendő? – Nyissuk ki szemünket, hogy meglássuk a teljes valóságot! Valóban borzasztóan gyenge vagyok ebben a pillanatban, de nem vagyok egyedül! Emlékezzünk Marcell atya híres kérdésére, amelyet naponta föltett a novíciusoknak, amikor találkozott velük például a folyosón: *Egyedül vagy, testvérem?* – A fiatalok gyorsan megtanulták a helyes választ: *Nem, nem vagyok egyedül, Isten jelen van a szívem mélyében.* – Figyeljünk a valóság többoldalúságára! Ez a fajta széles figyelem segít megtenni a második lépést: megvalljuk lelki nyomorúságunkat, ami elhengeríti a szívünket lezáró követ. Kinyílik a sírunk, és szabadabbá válunk. Most már meg tudjuk vallani jelenlegi helyzetünket. Teréz egyszerűen meséli el egy hasonló tapasztalatát: *Jó hosszú volt (a noviciátusi év) a szegény kis Teréz számára! Az évem végén Anyánk azt mondta, hogy ne is álmodjam fogadalomtételről, az elöljáró Atya úgyis vissza fogja utasítani a kérésemet; még 8 hónapot kellett vámom... Az első pillanatban igen nehezemre esett, hogy a magamévá tennem ezt a nagy áldozatot, de hamarosan kigyúlt a fény a lelkemben... megértettem, hogy az én fogadalomtétel utáni vágyamba nagy önszeretet vegyül; miután Jézusnak adtam magam, hogy neki örömet szerezsek, hogy vigasztaljam, nem kívánhatom tőle, hogy az én akaratomat tegye az övé helyett; megértettem azt is, hogy egy jegyesnek fel kell ékesítenie magát menyegzője napjára, s én ennek érdekében semmit sem tettem még... Ekkor ezt mondtam Jézusnak: Ó, én Istenem! Nem kérem tőled, hogy szent fogadalmamat letehessem, addig fogok várni, amíg csak akarod, csak azt nem akarom, hogy az én hibám késleltesse a veled való egyesülésemet.*³

Teréz éber figyelemmel fordul Isten felé, és ebben a fájdalmas helyzetben felfedezi a kegyelem rejtett kincsét. Megérti, hogy ebből a kényszerhelyzetből kegyelmet teremtő új szituációt lehet kihozni. Minden gondját arra fordítja, hogy *drágakövekkel ékesített, szépséges ruhát készítsen*⁴ beöltözése napjára. Csak Istenre számít, aki le akar szállni hozzá, örökre egyesülni akar vele, és ki akarja nyilatkoztatni neki egyetlen titkát: üdvözítő, határt nem ismerő szeretetét.

Ezután következik: az önfelajánlás. Fogadalma napján, a 17 éves Teréz ezeket az érett sorokat írja Jézusnak: *Jézus, menjen végbe bennem teljesen a te akaratod, érkezzem meg arra a helyre, amelyet énelőttem készítettél nekem... Jézus, tedd, hogy sok lelket megmentsek, hogy a mai napon egyetlen kárhozott ne legyen, hogy minden lélek megszabaduljon a tisztítótűztől... Jézus, bocsáss meg, ha olyan dolgokat mondok, amilyeneket nem illik mondani, én csak örömdre és vigasztalásodra akarok lenni.*⁵

Akarni az egész világ üdvözülését a Szeretet mindenhatóságában bízva, imádkozni, és felajánlani magunkat – ez volt Teréz egyetlen titka, és mi sem akarunk mást.

Minden nap meg kell újítanunk felajánlásunkat. Érdekes bepillantani Teréz lelki vezetői tevékenységének sajátosságában. Tele van finom árnyalatokkal, nehezen meghatározható, mert

³ Lisieux-i Szent Teréz Önéletrajza, 187.

⁴ Uo.

⁵ Uo., 315-316.

egyszerre biztos és rugalmas. Teréz biztonsága nem azonos a merevséggel, rugalmassága nem pontatlan. Tudja, milyen cél felé megy, és arra vezeti a lelkeket, akár novíciáit, akár azokat, akik később, és most is kéri közbenjárását. Teréz sugallja, hogy konkrét kérdéseinkkel forduljunk a Szentlélekhez, és figyelmesen hallgassunk rá. A Szentlélek segítségével tanulhatjuk meg, hogyan vehetjük észre a jelen pillanatban Isten ránk vonatkozó vágyát.

Teréz segít nekünk megtanulni szenvedni. Gyakran gyengének érezzük magunkat, le vagyunk sújtva a magas szintű elvárásoktól. *Az igazi erő (azonban) nem abban áll, hogy soha nem érzünk félelmet vagy fájdalmat.*⁶ Az igazi erő nem kéri tőlünk, hogy hősiezen viselkedjünk. Az igazi erő abban áll, hogy Jézus áldozatához, húsvéti titkához kapcsolódunk, Őbelé kapaszkodunk.

Jézus kereszttáldozatából és feltámadásából fakad egy fénysugár. Jézusra tekintve felfogjuk, hogy haladunk Valaki felé, mennyei Atyánk felé. Nem vagyunk többé gyökértelenek, nem vagyunk többé árvák. Van Atyánk, aki szeret bennünket, mint a saját Fiát, és aki gyermekeivé tesz minket. – Igen. A remény nem illúzió, a remény a valóságban gyökerezik. Figyeljünk Teréz tanúságára: *Istennel minden lehetséges!*

A Feltámadásról nevezett Colette-Marie nővér OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarország

---

⁶ Wilfrid Stinissen OCD, A szemlélődő ima, 46.